

Sygn. akt I C 835/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lipca 2020 r.

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: Asesor sądowy Monika Sałyga

po rozpoznaniu w dniu 1 lipca 2020 r. w Łodzi

na posiedzeniu niejawnym w trybie art. 148¹ § 1 k.p.c.

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B.

przeciwko A. R.

o zapłatę:

1. zasądza od pozwanej A. R. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B. kwotę 8 221,91 (osiem tysięcy dwieście dwadzieścia jeden 91/100) zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 9 stycznia 2019 r. do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B. na rzecz pozwanej A. R. kwotę 1 337,88 (jeden tysiąc trzysta trzydzieści siedem 88/100) zł tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. oddala wniosek powoda o nadanie klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty z dnia 23 lipca 2018 r. wydanemu w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. II Nc 517/18.

Sygn. akt: I C 835/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 maja 2018 r. powód (...) spółka akcyjna z siedzibą w B. reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem domagał się wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym w oparciu o weksel i zasądzenie od pozwanej A. R. kwoty 27 200,52 zł wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie równymi dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 19 maja 2018 r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu. (pozew, k. 4).

Pismem z dnia 12 lipca 2018 r. powód sprecyzował żądanie pozwu w ten sposób, że wniosł o wydanie nakazu zapłaty na mocy którego pozwana zostanie zobowiązana do zapłaty na rzecz powoda wskazanej w pozwie należności głównej wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie. (pismo, k. 14)

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym referendarz sądowy uwzględnił żądanie pozwu w całości. Przesyłka z nakazem zapłaty została doręczona pozwanej poprzez awizo. (nakaz zapłaty, k. 17, koperta k. 19).

W dniu 9 stycznia 2019 r. pozwana A. R., reprezentowana przez pełnomocnika w osobie adwokata, wniosła o uchylenie zarządzenia o stwierdzeniu doręczenia nakazu zapłaty, doręczenie na adres pełnomocnika pozwanej nakazu zapłaty

wraz z pozwem i załącznikami oraz o uchylenie na podstawie art. 359 k.p.c. postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty. Na wypadek stwierdzenia braku podstaw do uchylenia zarządzenia o stwierdzeniu doręczenia nakazu zapłaty, złożyła wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty wraz ze sprzeciwem. W uzasadnieniu pisma wskazano, że w niniejszej sprawie nie doszło do prawidłowego doręczenia pozwanej nakazu zapłaty, gdyż powód w pozwie wskazał nieprawidłowy adres pozwanej. Pozwana podniosła, że kwestionuje roszczenie powoda co do zasady oraz co do wysokości oraz wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych. (wniosek, k. 22-23).

Postanowieniem z dnia 1 kwietnia 2019 r. Sąd stwierdził, że sprzeciw pozwanej od nakazu zapłaty został wniesiony w terminie, umorzył postępowanie w zakresie wniosku pozwanej o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu oraz odrzucił wniosek pozwanej o uchylenie postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty. (postanowienie k. 49).

W odpowiedzi na sprzeciw powód oświadczył, że podtrzymuje wszystkie twierdzenia, dowody i wnioski oraz wniosł o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 27 200,52 zł z umownymi odsetkami za opóźnienie równymi dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 19 maja 2018 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Wskazał, że dołączony do pozwu weksel in blanco z klauzulą „nie na zlecenie” wystawiony został i podpisany przez stronę pozwaną jako weksel gwarancyjny zabezpieczający umowę pożyczki gotówkowej nr (...), którą pozwana podpisała w dniu 7 marca 2017 r. z powodem jako pożyczkodawcą. W umowie pożyczki pozwana zobowiązała się do zapłaty na rzecz pożyczkodawcy kwoty 34 320 zł tytułem całkowitej kwoty do zapłaty, na którą to kwotę składały się całkowita kwota pożyczki w wysokości 15 500 zł, opłata przygotowawcza w wysokości 129 zł, wynagrodzenie prowizyjne w wysokości 13 327 zł, koszt usługi (...) w wysokości 2 000 zł oraz odsetki umowne w wysokości 3 364 zł. (pismo przygotowawcze k. 50-51).

W piśmie z dnia 17 maja 2019 r., stanowiącym uzupełnienie sprzeciwu, pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwana zakwestionowała istnienie jak i rozmiar zobowiązania wekslowego, datę wymagalności roszczenia deklarowaną przez powoda. Zakwestionowała również dokumenty przedstawione przez powoda, które nie zostały poświadczone za zgodność z oryginałem albo stanowią niepodpisane przez nikogo nieautoryzowane wydruki komputerowe. Wskazała, że weksel wypełniony został niezgodnie z porozumieniem wekslowym, zaś kwota z weksla nie odpowiada zadłużeniu pozwanej. Podniosła, że wysokość zastrzeżonych w umowie opłat, tj. opłaty przygotowawczej, wynagrodzenia prowizyjnego a także wynagrodzenia za usługę (...) „pakiet” jest rażąco wygórowana. Podkreśliła, że suma kosztów pozasodsetkowych i odsetkowych naliczona przez powoda w kwestionowanej umowie pożyczki jest wyższa niż faktycznie udzielona pożyczka. (pismo przygotowawcze k. 74-77).

Strona pozwana w piśmie z dnia 19 czerwca 2019 r. wskazała, że wbrew twierdzeniom powoda nie doszło do prawidłowego wypowiedzenia umowy pożyczki, a zatem dochodzone przez powoda roszczenie nie uzyskało przymiotu wymagalności. Podniosła zarzut nieekwiwalentności świadczeń. Wskazała, że dokonała wpłat na poczet zadłużenia w łącznej wysokości 7 210 zł, wobec czego podniosła zarzut wygaśnięcia zobowiązania w części. Zdaniem pozwanej, z uwagi na abuzywność postanowień, zastrzegających na rzecz powoda opłaty dodatkowe wpłaty pozwanej nie powinny być zarachowane na poczet tych opłat. (pismo przygotowawcze k. 83-87).

W piśmie z dnia 9 lipca 2019 r. powód potwierdził, że do dnia sporządzenia pisma powódka dokonała wpłat w łącznej wysokości 7 210 zł. Podkreślił, że weksel, na podstawie którego pozwana dochodzi należności, został wypełniony prawidłowo. Wskazał, że łączna wysokość prowizji, opłaty przygotowawczej i wynagrodzenia za usługę (...) mieści się w limicie pozaodsetkowych kosztów kredytu wskazanym w art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim. (pismo powoda k. 88-91).

W dniu 3 grudnia 2019 r. powód złożył wniosek o nadanie klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty. (wniosek k. 108).

W piśmie z dnia 8 czerwca 2020 r. powód oświadczył, że wobec podniesienia zarzutów ze stosunku podstawowego, tj. umowy pożyczki, wnosi o zasądzenie wskazanej w pozwie kwoty wraz z odsetkami umownymi równymi dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie. (pismo powoda k. 116).

Do zamknięcia rozprawy strony zostały przy swoich stanowiskach.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana A. R. w dniu 7 marca 2017 r. zawarła z powodem (...) spółką akcyjną z siedzibą w B. umowę pożyczki nr (...). Całkowita kwota do zapłaty wynosiła 34 320 zł, zaś w jej skład wchodziło: całkowita kwota pożyczki w wysokości 15 500 zł, opłata przygotowawcza - 129 zł, prowizja - 13 327 zł, wynagrodzenie z tytułu przyznania pożyczkobiorcy usługi (...) - 2 000 zł oraz odsetki umowne w wysokości 9,94 % w skali roku.

Pozwana zobowiązała się spłacać pożyczkę w 48 ratach wraz z odsetkami w wysokości 715 zł, zgodnie z harmonogramem spłat. Termin płatności ostatniej raty przypada na dzień 17 marca 2021 r.

W umowie zastrzeżono dla pożyczkobiorcy obowiązek zapłaty odsetek umownych w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od zadłużenia przeterminowanego (pkt C.4.1. umowy).

Umowa została przygotowana w formie gotowego formularza.

/dowód: umowa wraz z harmonogramem – k. 52-57/

Zgodnie z punktem C.8.1 umowy pożyczkodawca mógł wypowiedzieć umowę w przypadku gdy opóźnienie w płatności kwoty równej jednej racie przekroczy 30 dni, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. Umowa przewidywała 30 dniowy okres wypowiedzenia.

/dowód: umowa wraz z harmonogramem – k. 52-57/

W ramach umowy pożyczki A. R. zdecydowała się na usługę (...), który dawał dodatkowe uprawnienie pożyczkobiorcy w postaci możliwości bezpłatnego odroczenia maksymalnie dwóch kolejnych terminów płatności albo bezpłatnego obniżenia o 50% maksymalnie czterech kolejnych rat. Ponadto usługa dawała konsumentowi uprawnienie do przyspieszonej wypłaty pożyczki oraz pakiet powiadomień klienta w formie wiadomości SMS.

/dowód: umowa wraz z harmonogramem – k. 52-57/

Jako zabezpieczenie umowy pożyczki, pozwana wystawiła na rzecz powoda w dniu 8 marca 2017 r. weksel in blanco na zabezpieczenie zwrotu pożyczki, który strona powodowa mogła wypełnić zgodnie z deklaracją wekslową m.in. w przypadku gdy opóźnienie w płatności kwoty równej wartości jednej pełnej raty przekroczy 30 dni, po uprzednim wezwaniu do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. W deklaracji wskazano, że weksel zabezpiecza zwrot kwoty pożyczki udzielonej na podstawie umowy nr (...) z dnia 7 marca 2017 r. w wysokości 15 500 zł oraz wykonanie innych zobowiązań wynikających z umowy pożyczki.

/dowód: kopia weksla, k. 5, oryginał zabezpieczony, deklaracja wekslowa - k. 58/

Pozwana na poczet umowy dokonała wpłat w łącznej wysokości 7 210 zł.

/bezsporne/

(...) Polska jest przedsiębiorcą, którego przedmiotem działalności jest m.in. udzielanie pożyczek konsumentom.

/bezsporne/

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił w oparciu o powołane powyżej dowody, przedstawione przez powoda. Pozwana zakwestionowała dokumenty przedstawione przez stronę powodową, wskazując, że nie zostały one poświadczane za zgodność z oryginałem albo stanowią niepodpisane przez nikogo nieautoryzowane wydruki komputerowe. Sąd zobowiązał pozwanego, zgodnie z żądaniem pozwanej, do przedstawienia deklaracji wekslowej oraz do przedstawienia oryginału umowy pożyczki. Powód przedłożył kserokopię dokumentów.

Zważyć należy, że Kodeks postępowania cywilnego nie wyklucza dokonywania ustaleń faktycznych z wykorzystaniem kserokopii dokumentu, a konsekwencje nieprzedłożenia oryginału na żądanie strony przeciwnej (art. 129 § 1 k.p.c.) podlegają ocenie w płaszczyźnie art. 233 k.p.c, z uwzględnieniem motywów tego zaniechania (vide: Postanowienie Sądu Najwyższego - Izby Cywilnej z dnia 29 czerwca 2018 r., sygn. akt: I CSK 158/18). Jest to zatem kwestia okoliczności konkretnej sprawy i dokonywanej w niej oceny dowodów.

W pismach złożonych w toku postępowania strona pozwana potwierdziła fakt zawarcia umowy pożyczki z powodem i częściowej spłaty zadłużenia, wobec czego, mimo braku oryginałów dokumentów, Sąd nie miał wątpliwości, że pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy pożyczki o treści wskazanej przez powoda, do wystawienia przez pozwaną weksla i podpisania przez nią deklaracji wekslowej.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne w części.

Powód dochodził roszczenia z weksla. Jednakże Sąd dokonał oceny prawnej stosunku prawnego łączącego strony, badając nie tylko stosunek wekslowy mający charakter abstrakcyjny, ale również stosunek podstawowy tj. umowę pożyczki nr (...). W niniejszej sprawie zarzuty ze stosunku podstawowego podniosła pozwana będąca jednocześnie wystawcą weksla. Wymóg badania umowy wynika także z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (por. wyrok Trybunału Sprawiedliwości UE z 7 listopada 2019 roku, (...) Spółka Akcyjna w B. przeciwko B. W. i inni, C-419/18 i C-483/18).

Materialnoprawną podstawę dochodzenia roszczenia przez powoda stanowił art. 720 k.c., w myśl którego, przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Istota sporu w niniejszym postępowaniu dotyczyła ustalenia, czy doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy pożyczki oraz do kwestii abuzywności postanowień zawartych w umowie odnoszących się do opłaty przygotowawczej, prowizji oraz wynagrodzenia za usługę (...).

Strona powodowa ostatecznie domagała się od pozwanej zapłaty kwoty 27 200,52 zł wraz z odsetkami umownymi równymi dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 19 maja 2018 r. do dnia zapłaty.

Pozwana powoływała się na częściową spłatę zadłużenia oraz podniosła zarzut nieskutecznego wypowiedzenia umowy pożyczki oraz abuzywności postanowień umowy dotyczących naliczenia opłat dodatkowych należnych pożyczkodawcy od pożyczkobiorcy.

Po pierwsze Sąd ustalił, że powód nie udowodnił, by skutecznie wypowiedział umowę pożyczki nr (...).

W tym miejscu trzeba podkreślić, że sam fakt, że pożyczkobiorca nie odebrał przesyłki pocztowej zawierającej wezwanie do zapłaty bądź oświadczenia o wypowiedzeniu umowy nie przesądza o tym, że nie doszło do skutecznego złożenia oświadczenia woli adresatowi. Dla skuteczności działania strony powodowej nie ma również istotnego znaczenia czy osoba podpisująca pismo posiadała specjalne uprawnienie do jego sporządzenia, ponieważ z umowy nie wynika, aby do skierowania wezwania do zapłaty był uprawniony tylko członek zarządu powodowej spółki.

W niniejszej sprawie na dowód skutecznego wypowiedzenia umowy pożyczki powód przedstawił kserokopię pisma, zawierającego ostateczne wezwanie do zapłaty oraz kserokopię wypowiedzenia umowy pożyczki wraz z wezwaniem do wykupu weksła, wraz z kserokopiami książek nadawczych oraz wydrukami ze strony internetowej poczty. Należy jednak wskazać, że numery przesyłek wskazanych w książce nadawczej nie pokrywają się z numerami przesyłek wskazanymi w wydrukach ze strony internetowej poczty polskiej. Tymczasem pozwana kwestionowała otrzymanie od strony powodowej wezwań do zapłaty czy też pisma zawierającego oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki. W ocenie Sądu powód nie sprostał ciężarowi dowodu w zakresie twierdzeń dotyczących wypowiedzenia umowy pożyczki nr (...). W konsekwencji należy stwierdzić, że umowa trwa nadal.

Przechodząc do oceny abuzywności postanowień umownych, Sąd uznał za takie zapisy odnoszące się do prowizji oraz wynagrodzenia za usługę (...).

W myśl art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny, przy czym jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie (§ 2). § 3 cytowanego przepisu stanowi zaś, że niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta.

W niniejszej sprawie bezspornym było, że powód, zawierając masowo pożyczki z konsumentami, posługuje się wzorcem umownym, na którego kształt i treść nie mają oni rzeczywistego wpływu. Tym samym spełniona w sprawie jest podstawowa przesłanka, warunkująca sądową kontrolę zgodności postanowień umownych z dobrymi obyczajami, a także pod kątem rażącego naruszenia interesów konsumenta.

Ocena czy doszło do ukształtowania praw i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami jest dokonywana na gruncie norm pozaprawnych. W skrócie za takie działanie można uznać m.in. ustalenie nierównomiernego rozkładu praw i obowiązków stron umowy.

Postanowienia umowy lub wzorca umownego rażąco naruszają interes konsumenta, jeżeli poważnie, znacząco odbiegają od sprawiedliwego wyważenia praw i obowiązków stron. Pojęcie rażącego naruszenia interesów konsumenta nie może być sprowadzane tylko do wymiaru czysto ekonomicznego; należy też uwzględnić niewygodę organizacyjną, nierzetelność traktowania, wprowadzenie w błąd, naruszenie prywatności konsumenta.

Postanowienia umowy określające obowiązek zapłaty opłaty przygotowawczej, prowizji i opłaty za usługę (...) nie stanowią jednocześnie postanowień określających główne świadczenia stron. Do takich postanowień przy umowach nazwanych, a do takich należy umowa pożyczki, należą niewątpliwie ich essentialia negotii.

W niniejszej sprawie Sąd doszedł do przekonania, że postanowienia umowne dotyczące prowizji i opłaty za usługę (...) stanowią niedozwolone postanowienia umowne. Postanowienia te nie były uzgadniane z pozwaną

Całkowita kwota pożyczki wynosiła 15 500 zł. Oprocentowanie pożyczki było stałe i wynosiło 9,94 % w skali roku. Ponadto powód pobrał opłatę przygotowawczą w wysokości 129 zł, wynagrodzenie prowizyjne w wysokości 13 327 zł oraz wynagrodzenie z tytułu przyznania na wniosek pożyczkobiorcy „Twojego pakietu” w wysokości 2 000 zł. Całkowita kwota do zapłaty, którą pozwana była zobowiązana zwrócić pożyczkodawcy wynosiła 34 320 zł, a zatem była ponad dwukrotnie wyższa niż kwota udzielonej pożyczki.

Prowizja w wysokości 13 327 zł stanowiła aż 86% kwoty pożyczki. W ocenie Sądu ustalenie tej opłaty na poziomie zbliżonym do wysokości środków pieniężnych, które pożyczkodawca zgodził się udostępnić pożyczkobiorcy na podstawie umowy pożyczki narusza zasady współzycia społecznego. Stosownie do treści art. 353¹ k.c. treść lub cel

swobodnie ułożonego stosunku prawnego nie może sprzeciwiać się między innymi zasadom współżycia społecznego. Zastrzeżenie w umowie pożyczki, zawieranej zwłaszcza w obrocie konsumenckim, kosztów obciążających biorącego pożyczkę w postaci prowizji w nadmiernej wysokości nie mającej uzasadnienia w kosztach rzeczywiście poniesionych trzeba ocenić jako sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Powód nie wykazał, że zastrzeżenie prowizji w wysokości dochodzonej w pozwie znajduje odzwierciedlenie w realnie poniesionych przez niego kosztach związanych z realizacją pożyczki, nie sprecyzował też, jakie konkretnie niezbędne obciążenia po jego stronie wygenerował proces przygotowania i realizacji umowy. W świetle zaś zasad doświadczenia życiowego i reguł obrotu gospodarczego nie sposób przyjąć, że rzetelnie prowadzona działalność gospodarcza generuje koszty na tak wysokim poziomie. Uznać zatem trzeba, że tak rażące zachwianie ekwiwalentnością świadczeń stron umowy jest społecznie nieakceptowalne, pożyczkodawcy przysparza bowiem korzyści nie dających się uzasadnić żadnymi racjami.

Niezależnie od powyższego, ukształtowanie wynagrodzenia należnego pożyczkodawcy w oparciu o ustanowienie prowizji w omawianej wysokości stanowi także obejście bezwzględnie obowiązującego przepisu art. 359 § 2¹ k.c. ograniczającego wysokość odsetek maksymalnych. Prowizja w postaci przyjętej przez strony w niniejszej sprawie w praktyce nie różniła się od zastrzeżenia odsetek, gdyż zobowiązaniu do zapłaty tejże opłaty nie odpowiadało przy tym żadne inne zobowiązanie powoda jak tylko oddanie kapitału do dyspozycji pożyczkobiorcy.

Sąd podobnie ocenił zastrzeżenie w umowie pożyczki opłaty w wysokości 2 000 zł za usługę (...). Wbrew twierdzeniom powoda, zapisy odnoszące się do tej usługi stanowiły część umowy pożyczki, a zatem należy uznać je za stały element umowy, odgórnie narzucony konsumentowi.

W ocenie Sądu pobieranie przez pożyczkodawcę przedmiotowej opłaty rażąco narusza interesy konsumenta, ponieważ konsument w zamian nie otrzymuje realnej korzyści. Kwota ta jest całkowicie oderwana od rzeczywistych kosztów obsługi „Twojego pakietu”, zaś Sąd z urzędu wie, że koszt usługi różni się w zależności od kwoty pożyczki, pomimo tego, że w ramach usługi pożyczkodawca proponuje konsumentowi te same „uprawnienia”. Koszt przesunięcia dwóch rat jest praktycznie równy tym ratom. Również koszt przesłania powiadomień SMS w obecnych czasach ustalony na poziomie 2 000 zł jest rażąco krzywdzący dla konsumenta.

Równie nieuzasadnione jest uzależnianie szybkości wypłacania pożyczki od uiszczenia kwoty 2 000 zł.

Niewątpliwie proces udzielenia pożyczki wymaga poczynienia pewnych nakładów finansowych związanych z przygotowaniem transakcji, jednakże nie sposób przyjąć, aby wydatki te sięgały rozmiarów niemalże równych kwocie samego udzielonego kredytu, zwłaszcza gdy powodowi należą się odsetki umowne.

W konsekwencji uznając postanowienia dotyczące prowizji i opłaty za usługę (...) za abuzywne, Sąd obniżył całkowitą kwotę do zapłaty o te sumy (34 320 zł – 13 327 zł – 2 000 zł = 18 993 zł.). Bezsprzeczne jest, że pozwana zapłaciła już na rzecz powoda kwotę 7 210 zł. Konsekwencją uznania nieskuteczności wypowiedzenia umowy pożyczki było stwierdzenie, że nie wszystkie raty są już wymagalne. Na dzień zamknięcia rozprawy i wydania wyroku nie upłynął jeszcze termin płatności dziewięciu ostatnich rat.

Należy zważyć, że powód, mimo wezwania, nie przedstawił szczegółowego wyliczenia dochodzonego pozwem roszczenia ani rozliczenia wpłat dokonanych przez pozwaną. Przedstawiony przez powoda wydruk zatytułowany „Zakładka P. dla umowy: (...)” nie stanowi potwierdzenia dokonania wpłat przez pozwaną wskazanych w nim kwot w datach w nim określonych ani nie wykazuje sposobu zaksięgowania wpłat dokonywanych przez pozwaną. To jedynie wydruk z systemu informatycznego powoda, nie mający przymiotu prawdziwości.

Podkreślić należy, że rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia

faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r. sygn. akt I CKU 45/96 (opubl. OSNC z 1997 r., z.6 - 7, poz.76)).

Jak wyżej wskazano, Sąd ustalił, że całkowita kwota do zapłaty przez pozwaną wynikająca z przedmiotowej umowy pożyczki opiewa na kwotę 18 993 zł. Od sumy tej należy sumę wpłat dokonanych przez pozwaną w łącznej wysokości 7 210 zł oraz sumę rat niewymagalnych na dzień wyrokowania. Zaznaczyć należy, że na podstawie harmonogramem spłaty pożyczki, wysokość kolejnych ośmiu niewymagalnych w dniu wyrokowania rat pożyczki wynosi odpowiednio po 395,69 zł, zaś wysokość ostatniej raty – 395,57 zł. Wobec powyższego suma wymagalnych rat, należnych powodowi w dniu wyrokowania, przy uwzględnieniu wpłat pozwanej, opiewa na kwotę 8 221,91 zł (18 993 zł – 7 210 zł – 8 x 395,69 zł – 395,57 zł), dlatego też zasądził od pozwanej na rzecz powoda wskazaną kwotę.

O odsetkach Sąd orzekł w oparciu o treść art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c. Wobec niewykazania przez powoda sposobu zaksięgowania wpłat dokonywanych przez pozwaną oraz w związku z pierwotnym doręczeniem przez Sąd przesyłki z nakazem zapłaty i odpisem pozwu na niewłaściwy adres, Sąd uznał, iż początkową datą naliczania odsetek winien być dzień wniesienia przez pozwaną sprzeciwu, tj. 9 stycznia 2019 r. Jest to jedyna pewna data, z której wynikało, że pozwana wiedziała o istnieniu roszczenia. Natomiast wysokość odsetek wynikała z umowy pożyczki.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o treść art. 100 k.p.c., dokonując ich stosunkowego rozdzielenia. W niniejszej sprawie powód poniósł koszty w wysokości 3 964 zł (opłata od pozwu – 347 zł, wynagrodzenie pełnomocnika – 3 600 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł). Pozwana zaś poniosła koszty postępowania w wysokości 3 634 zł (wynagrodzenie pełnomocnika – 3 600 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 34 zł). Roszczenie powoda zostało uwzględnione w 30,22%. Suma kosztów poniesionych przez strony postępowania opiewa na kwotę 7 598 zł, wobec czego powód winien ponieść koszty postępowania w wysokości 5 301,88 zł, zaś pozwana w wysokości 2 296,12 zł. Dlatego też zasadnym było zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu w wysokości 1 337,88 zł, stanowiącej różnicę pomiędzy kosztami poniesionymi przez pozwaną a kosztami, które powinna ponieść (3 634 zł – 2 296,12 zł).

Wobec nierozpatrzenia w toku postępowania wniesionych przez powoda wniosków o nadanie klauzuli wykonalności wydanemu w sprawie nakazowi zapłaty, Sąd w pkt 4 wyroku oddalił wniosek powoda w tym zakresie jako przedwczesny.